

Ехъ, че си патихъ послѣ отъ господарката! Азъ плакахъ, много плакахъ, дори на колѣнѣ ѝ паднахъ съ молба да ме прости. А вчера чухъ, когато господарката каза на Владя: „Трѣбва да я изпратимъ въ селото ѝ, каква е тя такава пакосница“.

Ще се случи ли, майчице, да си дойда тъй скоро пакъ на село и заедно съ васъ да търпимъ гладъ и неволя? Моитѣ пари, колкото и малко да сж, нали все сж една сѣмейна помощъ...

Мамо, не пускай Коля да се скита безъ работа по улицитѣ! Нека ходи да се учи въ училището. Много лошо било за оня човѣкъ, който не знае четмо и писмо. Азъ пакъ ще помоля господарката дано не ме изпѣжда...

А господаркинѣ Борчо какъвъ е хубавичкъ! Той ме познава и ми се радва. Вчера азъ забѣлѣзахъ въ устата му двѣ бѣли бобченца... Това сж първитѣ му жбченца... Азъ ги казахъ на господарката и всички се радваха. Види се, затова той прѣзъ миналитѣ нощи не можеше да спи. А знаешъ ли, майчице, колко красиви сж тѣзи бѣли жбчета на обичното ми Борченце!...

Поздравлявамъ ви всички на село. Ваша любяща дъщеря: *Янка Овчаркова.*

